

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. II. Nullus, etiam Regularis, validè absolvit sæcularem, etiam
Sacerdotem, non obstantibus privilegiis & consuetudine, etiam
immemorabili, nisi sit ab Episcopo approbatus, vel habeat parochiale ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

Itaque ex vi Concilii Trident. acceptio pretii non reddit invalidam approbationem.

17.
In aliquo
casu posset
esse invalida
Ex Bulla 1.
Bonif. 8.

Dico; *Ex vi Concilii Trident.* quia in aliquo casu posset esse invalida ex Bulla Bonif. VIII. quæ incipit; *Excommunicamus & anathemati* *quimus*. 1. apud Cherubinum (& habetur inter Extravag. communes in tit. de Sent. Excom. c. 1.) contra dantes aliquid vel promittentes, aut recipientes pro obtinenda gratia vel iustitia apud Sedem Apostolicam, ubi §. 4. sic ait Pontifex: *Iustitiam verò, sive gratiam sic obtentam, nullius pro suis esse momenti volumus, omninoque statumus cavere effectu & robore firmitatis.*

24. Greg. 13.
& 10. Cle-
ment. 8.
apud Che-
rubinum.

Hanc Constitutionem confirmavit & extendit Greg. XIII. Bulla; *Ab ipso Pontificatus nostri principio*. 24. apud Cherubinum; prout etiam Clemens VIII. Bulla; *Pro commissis*. 10. apud eundem.

Igitur approbatio, obtenta à Vicario Pontificis Summi in Curia pro pretio, foret invalida vi harum Bullarum. Dum tamen illud vitium esset occultum, valeret Absolutiones propter communem errorem, & titulum coloratæ approbationis.

His ita prælatis de significatione illius nominis, *Approbatio*, quæritur, an res significata omnibus Confessariis sit necessaria. Pro resolutione erit

CONCLUSIO II.

Nullus, etiam Regularis, validè absolvit sæcularem, etiam Sacerdotem, non obstantibus privilegiis & consuetudine, etiam immemorabili, nisi sit ab Episcopo approbatus, vel habeat parochiale beneficium, quale non est prælatura Regularis. In absolvente Religiosum, etiam sæculari, non requiritur talis approbatio, vel beneficium.

18.
Probatur
ultima pars
Conclus.

Incipio ab ultima parte, quæ evidenter probatur argumento partim affirmativo, partim negativo hoc modo: Ante Conc. Trident. talis approbatio vel beneficium non erat necessarium, & per Tridentinum non requiritur, ut patet ex ejus verbis suprâ relatis, in quibus nulla fit mentio Confessionis Regularium, sed dumtaxat sæcularium, etiam Sacerdotum; ergo in absolvente Regularem, etiam sæculari, non requiritur de facto, etiam ubi Concilium Trident. receptum est, approbatio Episcopi, vel beneficium parochiale.

Et fortasse ratio fuit, inquit Suarez Disp. 28. Sect. 4. n. 4. quia noluit Concil. in hoc subijcere Regulares Episcopis quoad Confessiones, quas ipsi faciunt inter se seu de peccatis suis: quia ipsi habent proprium & peculiarem modum, quo gubernantur, & proprios Pastores, à quibus Confessores recipere solent; vel etiam Concil. hoc fecit, quia plus confidit, moraliter ac regulariter loquendo, de Regularium penitentium conscientia & prudentia. Sub nomine autem Regularium etiam fœminas religiosas comprehendimus: quia illæ etiam secundum jura sæculares non sunt. Hæc ille.

Idem asserit Ioan. Sancius in Select. Disp. 49. n. 9. de viris & fœminis Ordinum Militarium sub clausura viventibus. Et n. 10. de Equitibus S. Ioan. Item n. 11. de Militibus S. Iacobi, Alacantaræ, & Calatravæ, quia, inquit, hos milites etiam probabile est esse presæ Religiosos. Quod probat multis citatis Auctoribus, & declaratione Innoc. III.

Interim n. 12. Plures etiam allegat pro sententia opposita, & inter Alios D. Th. 2. 2. q. 186. a. 4. ad 3. ubi sic ait: *illi modi vivendi, secundum quos homines Matrimonio ununtur, non sunt simpliciter & absolute loquendo Religiones, sed secundum quid: in quantum scilicet in aliquo participant quadam, quæ ad statum Religionis pertinent.*

Præterea idem Auctor n. 13. ait: Religiosos esse Equites Christi, & Avis in Lulitania, & Montefæ in Aragonia, & S. Stephani in magno Ducatu Florentiæ, & SS. Mauritii & Lazari probabiliter arbitror; cum hi etiam milites professionem trium votorum in manibus Prælatorum emittant non aliter ac milites S. Iacobi, Alacantaræ, Calatravæ, præter Equites S. Stephani, qui votum castitatis, obedientiæ & charitatis emittunt, & non paupertatis, ut ex Bulla Pii IV. ad fundationem concessa Anno 1560. Cosmo de Medicis Florentiæ magno Duci constat, quam ego vidi. Et SS. Mauritii & Lazari, qui loco paupertatis, hospitalitatis erga leprosos votum emittunt.

Et idem iudico de quibuslibet aliis Religiosis militaribus, tria vota emittentibus in manibus Prælati, & à Sede Apostolica approbati. Unde omnes hi confiteri valebunt sua peccata aliis Regularibus sui Ordinis, non approbati ab Episcopo, & etiam aliis Sacerdotibus sæcularibus, similiter ab Episcopo non approbati. Hucusque Sancius.

Tu autem consule consuetudinem, quæ est optima legum interpret. Eamque esse in contrarium quoad illos milites, qui non vivunt sub clausura, ait Diana p. 2. tract. 2. resol. 30.

Rogat aliquis, an jam dictis obster Bulla Greg. XV. quæ incipit: *Infernalibus Dei providentia*. 18. apud Cherubinum, in qua decernitur §. 5. *Confessores sive Regulares sive sæculares, quomodo*

quomodocumq; exempti, tam ordinarii, quam extraordi-
narii, ad Confessiones Monialium, etiam Regularibus
subiectarum, audiendas; nullatenus deputari va-
leant, nisi prius ab Episcopo diocesano idonei iudicen-
tur, & approbationem, que gratis concedatur, obtineant.

Respondetur: ab illo Decreto pro parte
Regularium, habentium Monasteria Monia-
lium sibi subiecta, supplicatum est, & cre-
do (inquit Sancius supra n. 16. in fine) ha-
ctenus non esse executioni mandatum. Et
patet ex praxi hujus Belgii, inquit Bassæus
verb. Confessarius 3. n. 5. ubi authenticè hæc
Bulla non fuit publicata, ac proinde nec usu
recepta. Ita præfati Auctores. Ubi autem
foret usu recepta, patet quid sit dicendum
& faciendum.

Ex his colligitur, Religiosum habentem
facultatem eligendi Confessorem, posse eli-
gere, quem invenerit sibi idoneum, estò
non sit approbatus ab Episcopo, sive Superior
id expresse concesserit, sive non: cum nulla
sit ratio exigendi expressam licentiam Super-
ioris, qui, nisi aliud declaret, censetur
velle, ut Religiosus utatur jure suo.

Si autem à me quæritur; an etiam pro
Iubilæo possit eligere Confessarium non ap-
probatum ab Ordinario loci. Respondeo cum
Bonaco hic disp. 5. q. 7. p. 4. §. 1. n. 25.
valde probabiliter affirmativè: tum quia illa
verba, quæ in Bulla Iubilæi solent exprimi;
*Possint eligere quemcumque Presbyterum Confessarium
tam sæcularem, quam casusvis Ordinis Regularium
et approbatus à locorum Ordinariis*: non appo-
nuntur privativè, quasi Pontifex velit pri-
vare penitentem jure suo, quo potest con-
fiteri Sacerdoti approbato à suo Prælato;
sed potius apponi videntur accumulativè, &
ampliativè in favorem ipsius penitentis; ita
ut penitens non solum possit confiteri suo
Parocho aut alteri Sacerdoti, sicut poterat
ante Iubilæum, verum etiam possit alium
quemlibet Sacerdotem approbatum ab Or-
dinario eligere; quamvis aliàs ante Iubilæi
concessionem non posset illi confiteri.

Tum; quia sequeretur, multos Religio-
sos defraudari fructu Iubilæi, cum multa
extent Religiosorum Monasteria, in quibus
nullus Confessarius ab Episcopo loci appro-
batus reperitur; aut saltem sequeretur, cogi
Religiosum è claustris exire ad emendican-
dum sibi Confessarium; quod non videtur
juxta benignam Pontificis intentionem; ar-
gum. l. 8. Cod. de Leg. *Quod favore quorum-
dam constitutum est, quibusdam casibus ad l. sionem
eorum volumus inventum videri.* Et Reg. 61. de
Reg. Juris in 6. *Quod ob gratiam alicujus conce-
ditur, non est vitæ dissidium retorquendum.* In
dissidium autem retorqueretur gratia Iu-
bilæi, si Regularis pro eâ obtinenda, non
posset uti Confessario, sibi consueto, & dato
à suo Prælato, ideo præcisè, quia non est

approbatus ab Ordinario.

Tum denique; quia illa particula sic ex-
plicari posset, ut non sit limitativa vel ex-
clusiva, sed ostensiva & designativa ejus,
quod communiter contingit; & frequen-
tius tum ex parte Confessoriorum, qui com-
muniter sunt approbati ab Ordinario loci;
tum ex parte eligentium illos, qui majori ex
parte sunt sæculares; adeoque vi Trident.
debent eligere Confessarium, ab Ordinario
approbatum. Igitur non mirum; quod de
approbatis ab Ordinario loci fiat expressa
mentio, non ad limitandum & restringen-
dum, sed ad designandum & ostendendum,
sumptâ voce aut loquendi modo ab eo, quod
communiter contingit; & quasi à toto gene-
re, etiamsi quandoque aut minus frequen-
ter aliter accidat.

Hæc ratione, inquit Dicast. disp. 10.
n. 262. cum in quadam Bulla Leo. X. inter
cætera privilegia concessa, propter eximia
obsequia præstita Ecclesiæ, cuidam familiæ
usque ad 4. generationem fuisset indultum;
ut ejus familiæ Sacerdotes possent anticipare
vel postponere totum officium Canonicum
per totum integrum diem; & dubitatum
fuisset, an hoc privilegium se extenderet ad
Diaconos & Subdiaconos ejus familiæ, vel
etiam beneficiarios, nondum sacris initiatos;
viri graves & docti tum Compluti, tum
Matriti; tum Toleti, Theologi pariter & Lu-
risperiti senserunt, etiam ad eos se extendere
privilegium, & ego, cum ibi docerem, eo-
rum sententiam fecutus; simul cum eisdem
subscripti huic resolutioni.

Illam enim vox, *Sacerdotes*, non putabatur li-
mitativa, sed ostensiva & designativa ejus;
quod frequentius est; pauci enim jam sunt;
qui si ad statum Ecclesiasticum aspirent, &
tenentur dicere officium, non tandem hiant
Sacerdotes, & de his putabatur specialis
mentio fieri, tamquam de re magis receptâ
& communi, non ad limitandum privile-
gium; quod potiori ratione posset in præ-
senti materia locum habere, ubi pauci sunt,
qui solum à Prælato, & non etiam ab Epi-
scopo approbationem habeant. Hæc ille.

Qui tamen contrariam sententiam existi-
mat probabiliorè, quam tenet Suavius
Disp. 28. Sect. 6. n. 11. tum quia Pontifex
addidit illud verbum, quia vult servari Concil.
Trident. & approbationem in illo postulatam,
in qua nihil possunt Prælati Religionum, sed
soli Episcopi; tum etiam, quia verba illa ge-
neralia sunt, & eandem significationem res-
pectu omnium habent: constat autem res-
pectu reliquorum omnium fidelium requiri
approbationem Episcopi.

Item est certum: si Religiosi velint eligere
sæcularem Clericum (suppono enim in hac
amplitude Iubilæum concedi) illum ab Epi-
scopo,

24.
Probatu

Dicastillo

25.
Contrariam
sententiam
tenet Suavius.

gallia.

22.
A Religio-
sis pro lo-
bita possit
eligere Con-
fessarium
non appro-
batum
Bonaco.

23.
Tribuat

l. 1. Cod. de
Leg. 61. de
Reg. Juris
in 6.

scopo, & non à Prælato Religionis debere esse approbatum, Ita Suarez.

26.
Contra Suarezium arguit Auctor.

Ego autem dico, supposità hâc amplitudine, Religiosum posse eligere sæcularem Clericum, non ab Episcopo, sed à Prælato Religionis approbatum; & probo ex ipso Suarrio: quia Pontifex vult servari Concil. Trident. & approbationem in illo postulatam, sed Concil. Trident. non postulat approbationem Episcopi pro Absolutione Regularium, ut clarum est ex dictis, & docet Suarez eadem Disp. Sec. 4. n. 4. ergo &c.

Plures Auctores pro prima sententia.

Atque hanc sententiam, teste Dianâ p. 5. tract. 12. resol. 37. præter Bonac. supra relatam, tuetur Homobonus, Coriolanus, Zerola, Sorbus, Zanardus, Sanctarellus, quos citat & sequitur Alphonsus de Leone tract. de Iubilæo p. 2. n. 212. Eamque probabilem & tutam esse docet etiam Angelus Bossius de Iubilæo Sect. 3. cas. 3. n. 10. Et procedere etiam quoad Novitios tradit Ioan. de la Cruz de Statu Relig. l. 1. c. 6. dub. 10. Concl. 2. in fine, & Alii satis quidem probabiliter. Ita Diana.

27.
Media sententia.

Alii medianam sententiam eligunt, nempe si in Bulla dicatur, posse eligi approbatum *Ab Ordinario loci*, tunc requiri approbationem Episcopi; secus si tantum dicatur: *Ab Ordinario*; quia nomen *Ordinarii*, potest applicari Prælato, secus nomen *Ordinarii loci*. Ita Filiucius tom. 1. tract. 8. c. 10. n. 275. Vide Dia. supra.

Securitas est confiteri Sacerdoti approbato ab Episcopo

Abique dubio securius est confiteri Sacerdoti approbato ab Episcopo, sive dicatur: *Ab Ordinario loci*, sive: *Ab Ordinario* tantum, adedque id practicandum, quando commode potest praticari: interim tamen contraria sententia, sicut dixi, non est improbabilis; imò satis & valde probabilis, ut praticetur tempore necessitatis.

28.
Ratio, quæ secundum Aliquos movit Pontificem, ut id requiret.

Tantum addo aliquam rationem, quam putat non nemo movisse Pontificem, ut requiret tempore Iubilæi approbationem Episcopi; quia, inquit, potuit advertere, Confessarios strictiori calculo examinari atque approbati consuevisse ab Ordinariis locorum, quam à Superioribus Regularium, & ideo de ipsorum sufficientia confidens, ejus munus, in quo vices Pontificiæ subeundæ sunt, illis potissimum jure merito demandari voluit. Sic etiam litteræ sacræ Pœnitentiariæ solis Theologis, vel Decretorum Doctoribus, approbatis tamen ab Ordinariis locorum, dirigi consueverunt.

Responsio.

Respondeo; etiam potuit advertere, Religiosos pœnitentes moraliter ac regulariter loquendo aliam habere conscientiam & prudentiam, quam homines sæculares, & ideo voluit, sicut extra Iubilæum, ita & in Iubilæo concedere ipsis potestatem cuilibet idoneo confitendi, etiam non approbato ab Episcopo;

tametsi homines sæculares tam in Iubilæo, quam extra Iubilæum debeant confiteri Sacerdoti ab Episcopo approbato.

Sed progrediamur ad alias partes Conclusionis. Nullus, etiam Regularis, valide absolvit sæcularem, etiam Sacerdotem non obstantibus privilegiis & consuetudine etiam immemoralibus, nisi sit ab Episcopo approbatus, vel habeat parochiale beneficium.

Intellige, ubi Trident. est receptum; nam ante Trident. approbatio ista, vel beneficium non erat necessarium; ergo similiter nec post Trident. ubi hoc non est receptum, cum ibi maneat jura & consuetudines antiquæ in suo vigore. Ubi autem receptum est, sicut generaliter sonat; ita generaliter comprehendit omnes Sacerdotes tam sæculares quam Regulares, etiam si fuerint Doctores, vel Licentiatii Theologiæ, aut Iuris Canonici; immo Episcopi aut Cardinales, non habentes curam animarum: nulla quippe est ratio aliquos excipiendi.

Quinimmo, respondet aliquis, ratio excipiendi Graduatos hæc est, quia ipsi aliis idonei judicantur; hoc autem sufficit, ut patet ex verbis Concilii: *ibi: Sive alias idoneus judicetur.*

Respondeo cum Rodrig. tom. 1. qq. Reg. q. 99. a. 10. Concilium in illis verbis non facit pausam, sed continuando addit: *Et approbationem, que gratis datur, obtinent.* Quæ planè designant non sufficere judicium idoneitatis, nisi etiam approbatio Episcoporum concurret ad ipsam idoneitatem. Enimverò Confessarii non solum de scientia, sed etiam de prudentia examinantur. Et licet in Doctoribus & Licentiatii sufficientis scientia invenitur, prudentia tamen aliquando desideratur.

Dices; Pius V. Bullâ: *Essi Mendicantium* 41. apud Cherubinum §. 2. sic ait: *Quod verò in sess. 23. cap. 19. circa Confessiones à Regularibus non audiendas statuitur, hoc etiam dictorum Ordinum (Mendicantium) fratres à presatis suis Generalibus vel Ministris Provincialibus ad audiendas Confessiones utriusque sexûs Christi fidelium approbatos, ut præmittitur, minime comprehendat.* Et §. 3. *Lectores insuper ex eisdem Fratribus & in Theologia graduati, qui cum licentia suorum superiorum ad gradum admissi fuerint, cum de ipsorum doctrinâ ambigendum non sit, tam Confessiones audiant, quam prædicationis munus subituri, ab Episcopis minime examinentur.*

Respondetur; Pius V. hanc Constitutionem revocavit Bullâ: *Romani Pontificis*. 133. apud Cherubinum §. 2. *Nos super his pro debito pastoralis officii, prout tenemur, salubriter providere volentes, tenore præsentium hæc nostrâ Constitutione perpetuâ sancimus & declaramus, Decretum Concilii Trident. de approbatione Regularium, audiendis Confessionibus secularium præpositorum, ab Episcopis faciendâ, observari debere, etiam in omnibus Regularibus quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, etiam sub regulari disciplina viventibus, etiam si sint*

sunt Lectores, aut in Theologia, etiam de Superiorum suorum licentia, graduati, vel promoti, vel à suis Magistris Generalibus, vel Provincialibus Ministris, secularium Confessionibus audiendis expositi.

Sed contrà: hæc Constitutio per Greg. XIII. Bullà: In tanta rerum. 9. apud Cherubinum, redacta fuit ad terminos juris veteris, & Concil. Trident. ibi: Nos hæc tantà varietate cognita, quæ etiam ex multiplici literarum & Constitutionum editione procedit, præsentibus & futuris discrimenibus occurrere volentes, de nobis attributa potestatis plenitudine statimus & ordinamus de prædictis & aliis omnibus literis & Constitutionibus, quæ ab eodem Prædecessore (Pio V.) eisdem de rebus (inter quas erat approbatio Confessorum) per quoruncumque Regularium etiam Mendicantium Ordinibus & Congregationibus, quomodolibet emanarunt, ac omnibus & quibuscumque in eis contentis, eam deinceps dispositionem atque decisionem pro subiecta materia futuram esse, quæ sive ex iure veteri, sive ex sacris dicti Concilii decretis, sive alias legitime ante dictarum literarum & Constitutionum editionem erat, & si ipsæ non emanassent, futura fuisset, ad quam dispositionem & decisionem, suamque pristinum & integrum statum, ac terminum illa omnia reducimus. Quin etiam tollimus & abrogamus omnia irritantia & alia decreta nec non prohibitiones &c. Ita Gregor. Bullà suprâ allegatâ §. 6. Igitur Lectoribus & aliis graduatis ex Bulla Pii V. revocatoria nullum præjudicium generatur.

Respondetur: neque ex Bulla: Esti Mendicantium, ullus favor accrescit, cum & hæc ipsa sit revocata per eandem Constitutionem Gregor. ut patet ex verbis allegatis.

Si dixeris cum Aliquibus; præfatam Bullam Gregorii non fuisse publicatam, immo fuisse revocatam. Infero; ergo ex Bulla Pii V. revocatoria generatur Lectoribus & aliis graduatis præjudicium. Omitto, quod in Bulla: Esti Mendicantium, tantum excludatur examen Episcoporum, quod indubie non est necessarium ex vi Concilii Tridentini; ergo etiam non est necessaria approbatio, Negatur Consequens. quia aliud est approbare, aliud examinare. Examen non requiritur, nisi ut per illud Sacerdos judicetur idoneus; quando ergo aliunde constat de idoneitate, nullatenus requiritur examen, ut manifestè constat ex verbis Concil. ibi: Aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias, id est, sine examine, idoneus indicetur, sicut iudicari potest Doctor aut Licentiatum in Theologia, Lectores Theologiæ &c.

Ergo licet admitteret aliquis, Doctorem vel Licentiatum, Lectorem Theologiæ &c. non esse examinandos ab Episcopis (& sanè non videtur decorum, personas adeo paten-

ter qualificatas, instar discipulorum per examina rigorosa tentari, ab iis præsertim, quos potius ipsi velut discipulos interdum instruerent) equidem requirere posset approbationem Episcoporum.

Pro qua utique subjungo amplissimam revocationem omnium indultorum ac privilegiorum, concessorum Religiosis, audiendi Confessiones secularium; absque Ordinarii approbatione, novissimè factam ab Urbano VIII. Bullà: Cùm sicut accepimus 92. apud Cherubinum.

Nos huic malo opportunè providere volentes de Vener. Frat. nostrorum S. R. Ecclesia Cardin. negotiorum Regularium præpositorum consilio, omnia & singula indulta huiusmodi, audiendi secularium Confessiones absque Ordinarii examine & approbatione, quibusvis Collegiis, Capitulis, Religionibus, Societatibus, & etiam Societati Iesu, Congregationibus, & Ordinibus tam Mendicantium, quam non Mendicantium, nec non Monachorum quoruncumque etiam S. Benedicti, Cisterciens. & Carthusien. ac etiam quibusvis Militibus, etiam Hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani, ac quibuscumque Ecclesiis etiam Patriarchalibus & Metropolitanis, Monasteriis, caterisque locis piis, sive eorum & earum respectivè Abbatibus, Præpositis, Decanis, Magistris, Ministris, Prælatibus, Prioribus, Rectoribus, etiam Generalibus vel Provincialibus, Capellanis, Confessoribus, aut aliis quocumque nomine nuncupatis Superioribus, & personis quibuscumque, etiam quomodolibet exemptis, ac Sedi Apostolicæ immediatè subiectis, cuiuscumque dignitatis, præminentis & conditionis existentibus; & quovis privilegio munitis, & tam ad supplicationem partium, quam motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine hætenus quancumque & qualitercumque, ex quavis etiam de necessitate examinanda causa, & alias quomodolibet concessa, Apostolicâ auctoritate tenore præsentium revocamus, cassamus, tollimus, abrogamus, annullamus, viribusque & effectu evacuamus, ac revocata, cassâ, sublata, abrogata, & annullata, viribusque & effectu vacua esse & fore, nec Religionibus, Societatibus, etiam Societati Iesu, Congregationibus, Ordinibus, ac Militibus & Ecclesiis, Monasteriisque prædictis, eorumque Superioribus & personis quibuscumque imposterum ulla modo suffragari, minusque illos & illas, etiamsi de iis specialis specifice & expressa, ac de verbis ad verbum mentio habenda foret indultis huiusmodi uti posse. Ita Pontifex Bullâ præallegatâ §. 1.

Respondet Bruno Chassaing de Privileg. Reg. tract. 5. c. 2. prop. 1. hæc Constitutionem non derogare juri communi. Nec Pontificem quidquam adversus Regulares, eorumque privilegia in communi determinare, sed tantum privilegium adversus Regulares solius Diocesis Giennensis Cardinali de Sandoval illius Episcopo impartiri, ut possit illos examinare & approbare, licet antè examinatos & approbatos, ut legenti planum fiet & fufius dicitur.

O

Et pro-

34. Revocatio privilegiorum audiendi Confessiones secularium absque Ordinarii approbatione, per Bullam Urb. VIII.

35. Responsio Chassaing;

32. Replicat.

33. Replicat.

33. Replicat.

Et proposit. 2. sic ait: Ad confirmationem verò Urbani respondetur, illum Pontificem personaliter Cardinali de Sandoval Episcopo Giennensi quædam privilegia adversus Regulares conformiter ad Decreta Trident. (ut in eadem Bulla asseritur) concessisse, quæ extendit ad Episcopum Giennensem, ut cernere est etiam in dicta Bulla, & patet ex his terminis in ea positis, videlicet, *Tui*, &, *Tibi*, & ex illo termino in eadem posito, *Hæc vice*; factum autem contra unum, non debet juri alterius præjudicare. Accedit, quòd non habet clausulam, juris communis revocatoriam. Hæc ille.

Interim consulit omnibus Regularibus, ne examen & approbationem Episcopi recusent ob Doctorum torrentem, Cardinalium Declarationes, & praxim contrariam in sensu litterali Trident. fundatam. Idem ego consulo.

Et quantum attinet ad Bullam Urbanianam, legi eam & perlegi & relegi; sed nullam in ea invenio mentionem vel Diœcesis Giennensis, vel Cardin. Sandoval illius Episcopi; neque reperio illos terminos, *Tui*; &, *Tibi*. Ubi illos legerit præfatus Auctor nescio, saltem non apud Cherubinum, quo ego usus fui. Terminum, *Hæc vice*, invenio §. 4. quomodo autem ex eo colligatur, præfatum Constitutionem solum factam esse contra unum, fateor me nescire.

Exscribo verba illius §. si fortè aliquis, me doctior, ex ipsis id possit colligere. *Non obstantibus præmissis, ac quibusvis Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, Ordinibus, Societatibus, & Congregationibus prædictis, eorumq; Præpositis, Decanis, Magistris, Abbatibus, Ministris, Prælatibus, Prioribus, Rectoribus, & aliis Superioribus, Capellanis, aliisque prædictis sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus & insolitis clausulis, ac irritantibus & aliis decretis in genere vel in specie, ac aliis in contrarium quomodolibet concessis, confirmatis & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumq; totis tenoribus specialis, specifica, expressa & in-dividua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quavis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores, præsentibus pro plenè & sufficienter expressis habentes, illis aliis in suo robore permansuris hæc vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.*

Quæ est communis clausula derogatoria contrariorum, quam ferè de verbo ad verbum etiam cum illo termino, *Hæc vice*, invenies apud Pium V. Bulla: *Et si Mendicantium*. An propterea hæc Bulla solum facta contra unum? Igitur Bulla Urbaniana, quantum ego ex ejus verbis colligere possum, facta est adversus omnes Regulares cujuscumq; Diœcesis. An autem

deroget juri communi, patebit ex infra dicendis.

Sanè Trident. non derogare, nisi privilegiis & consuetudini, patet ex his ejus verbis: *Privilegiis & consuetudine quacumque etiam immemorabili non obstantibus*. Et ideo ab Aliquibus fuit dubitatum, an Episcopus vigore juris communis cap. fin. de Pœnit. & remiss. possit eligere Sacerdotem sibi non subditum, qui à proprio Ordinario non fuerit admittus ad Confessiones audiendas ad formam hujus Decreti, præsertim cum nomine Sacerdotis simpliciter dicti, non veniat Episcopus in materia odiosa & restringente.

Hoc dubium (inquit Suarez Disp. 28. Sect. 4. n. 7) tractatum fuit Romæ in Congregatione, cui decem Cardinales aderant, & quinque eorum in partem negativam, quinque verò in affirmativam inclinarunt. Fundamentum negantium mox exposui; fundamentum negantium subjungo: quia verba Concilii universalis & generalia sunt; & illa principia, per quæ limitantur, non sunt satis firma, nec sufficienti auctoritate approbata. Præsertim, quia Decretum verè ac propriè non derogat illi privilegio Prælatorum; quia privilegium expresse dicit, ut possint eligere Sacerdotem idoneum, & hoc integrum manet, neque Concil. illud in totum, vel in partem abstulit, sed solum ex parte Confessoris posuit conditionem necessariam, ut idoneus sit; & hæc conditio universaliter posita est respectu omnium secularium; inter quos hi Prælati continentur. Denique non potest hæc materia propriè dici odiosa, sed potius dicenda videtur favorabilis, quandoquidem sit in favorem Sacramenti & conscientie; & propriè nullum jus Episcoporum auferat.

De hac ergo sententiarum diversitate consultus Summus Pontifex Greg. XIII. respondit (inquit Suarez supra n. 8.) *In re dubia tutius est adharere Decreto Concilii Trident.* Hinc inter Declarationes, quæ circumferuntur ex ultima recognitione Joannis Gallemart; una exprimitur sub hac forma verborum: *S. D. N. auctoritate relatione Congregationis, declaravit, Episcopos vigore privilegii, de quo in cap. fin. de Pœnit. & remiss. non posse sibi eligere Sacerdotem sibi non subditum, qui à proprio Ordinario non fuerit admittus ad hoc iuxta formam hujus Decreti, admittus seu approbatus ad audiendas Confessiones.*

Nota ly *Sibi non subditum*; quia si velint eligere sibi subditum; illum possunt approbare si volunt, & censentur approbare hoc ipso, quòd eligunt; qui enim vult Absolutionem, vult ea omnia, quæ ad illam necessaria sunt, quatenus ab ipso pendent, adeoque vult dare jurisdictionem, & approbationem. Sed de hac Declaratione latius infra Concl. 5. n. 15. & seq.

Ut ut sit de Episcopo; planè id dicendum est de aliis inferioribus Sacerdotibus, qui non

36.
quam examinat Auctor.

37.
An Episcopus
possit sibi
communi
posse eligere
re Sacerdotem
non subditum,
à proprio
Ordinario
non approbatus.

Suarez.

Fundamentum
negantium
negativæ.

Zon
dicit
juu
nem
tas
juar
nam
mili
leque

38.
qua rati
ed.

Tem
cedu
Episc

39.
An ali
cedentes
non

feriores possunt eligere non approbatum. non habent jurisdictionem Episcopalem, videlicet non posse eligere, nisi aliquem approbatum ab Episcopo; prout hodie liquidè constat ex quodam Decreto Alexandri VII. an. 1656. 24. Septembris, in quo ut minimum tanquam scandalosa damnatur & prohibetur hæc propositio: *Qui beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.*

Qui etiam nequeunt delegare suam jurisdictionem nisi sic approbato. Igitur qui beneficium curatum habent (& eadem est ratio aliorum Sacerdotum) non possunt sibi eligere in Confessarium, nisi approbatum ab Ordinario, & per consequens videtur, quod non possint delegare suam jurisdictionem, nisi sic approbato. Concilium quippe generaliter & indifferenter postulat hoc genus approbationis ad exequendum munus Confessoris, quacumque ratione jurisdictionis ei deleganda sit; non enim dicit, ut eligi non possit in Confessorem, qui non fuerit sic approbatus, sed simpliciter ait: *Non possunt audire secularium Confessiones, neque ad id idoneum reputari.* Igitur sive à penitente eligendus sit, sive à proprio Sacerdote directè accepturus sit jurisdictionem, semper supponi debet hæc approbatio, de quo latius infra n. 47. & seqq.

Unde quàmvis Papa delegando jurisdictionem suam, vel dando facultatem eligendi Confessorem, possit de absoluta potentia derogare juri illi Concilii Trident. equidem nisi contrarium expressè declararet, vel ex modo concessionis manifestè constet, censetur id facere juxta formam Concilii. Nam cum hoc sit juxta ordinariū, à Concilio constitutum, & sit de re gravissima, ex qua dependet valor Sacramenti, quoties Pontifex absolute loquitur, secundum hoc jus loqui censendus est.

Nihilominus tamen, inquit Suarez supra n. 9. si Papa alicui Sacerdoti particulari specialem licentiam faceret ad Confessiones audiendas, probabile est, hoc ipso videri illum approbare, quod maxime esset indubitatum, si talem licentiam daret pro suo particulari Episcopatu Romano: nam si esset universalior, oporteret etiam approbationem universalem distinctè explicare, quàmvis eo ipso, quod licentia datur in particulari tali personæ, videatur profectò sufficiens approbatio ejus. Hæc ille.

Et idem cum proportione dicendum est de Episcopo: si Episcopus Sacerdoti sibi subdito committat jurisdictionem suam, hoc ipso illum approbat & exponit; nam hoc est in potestate ejus: qui autem vult alteri delegare jurisdictionem suam, vult etiam dare, quæ ad illam necessaria sunt, quatenus ab ipso pendent. Si autem alicui subdito Episcopus det facultatem eligendi Confessorem in sua Diocesi, clarum est, debere intelligi de Sacerdote exposito juxta

formam Concilii Trident. id est, de Sacerdote, qui est approbatus ab Episcopo, vel habet parochiale beneficium, id est, beneficium, cui annexa est cura animarum; *Quale non est Prælatūra Regularis*, ut habet altera pars Conclusionis.

Licet enim hæc Prælatūra habeat annexam curam animarum, tamen nunquam in jure vocatur beneficium; quidquid sit de illa controversia (quæ non est hujus loci) an beneficium formaliter consistat in jure percipiendi fructum, propter ministerium spirituale, in Ecclesia exhibendum; an verò in jure ad ministerium spirituale, quod habet annexum jus percipiendi fructum temporalem ex bonis Ecclesiæ ad sustentationem. Quidquid enim dixeris, liquet, Prælatos nostræ Religionis non habere jus aliquod percipiendi fructum ex bonis Ecclesiæ, propter ministerium spirituale; neque habere jus ad ministerium spirituale, habeas annexum jus percipiendi fructum temporalem ex bonis Ecclesiæ.

Et ideo hanc sententiam docet Suarez supra n. 21. quem sequitur Lugo disput. 21. n. 10. dicens: Nec id erat juxta mentem Concilii, quod clarè voluit in hoc subjicere Episcopis Confessarios Regulares quò ad examen & approbationem, non obstantibus eorum privilegiis. Et quidem quando eligitur Prælatus Regularis, non multum attenditur semper ad ejus doctrinam, ut ideo approbatus censendus sit ad audiendas Confessiones secularium. Hæc ille.

Sanè in nostro Ordine aliquando electi fuerunt in Guardianum Laici, ut legitur de S. Didaco, & possunt eligi ad alias Prælaturas. Breviter; non videtur sufficere quælibet jurisdictionis, seu cura quarumcumque animarum ad beneficium parochiale, sed videtur requiri jurisdictionis in seculares, seu cura animarum secularium, ut quis possit audire Confessiones secularium, absque alia approbatione Episcopi.

Ideo quippe, qui accipit curam animarum secularium, eo ipso censetur approbatus ad audiendas eorum Confessiones, quia illa auditio est præcipua cura; ergo qui imponit curam, simul dat illa, quæ sunt requisita ad curam illam debite exequendam; ergo potestatem absolvendi. Cum ergo Prælati Regulares communiter non habeant curam animarum secularium, ut suppono, quid mirum, si hoc ipso quòd Prælati instituuntur, non accipiant potestatem absolvendi seculares, sed tantum absolvendi Regulares? Hanc sententiam vocat Lugo supra n. 10. communem, quam etiam amplectuntur Dicastillo disput. 10. n. 264. Arriaga disp. 42. n. 5. Herinex part. 4. tract. 4. disp. 5. n. 34. Herinex & Alii tam Veteres quàm Recentiores.

O 2 Verum

41. Prælatūra Regularis non est beneficium parochiale.

Suarez Lugo.

42. 1. Ad beneficium etiam parochiale non sufficit cura quarumcumque animarum.

Lugo.

Dicastillo.

Arriaga.

Herinex.

37. An Episcopus potest in sui communiis possit eligere Sacerdotem non approbatum.

Qui etiam nequeunt delegare suam jurisdictionem nisi sic approbato.

Suarez.

Fandemus tum peccat negativè.

Fandemus tum peccat negativè.

40. In casu particulari potest videri illum approbare.

Idem dicendum de Episcopo.

39. An alicui subdito Episcopus det facultatem eligendi Confessorem in sua Diocesi.

43.
Contrariam
sententiam
Multi do-
cent, Man-
tius, Gallus
& Alii, apud
Dianam.

Verumtamen contrariam sententiam, teste Dia. p. 5. tract. 12. resol. 52. olim docuerunt præclara illa inclyta Academia Salmanticensis lumina, Mantius, Gallus, Bannes, Medina, quos citat & sequitur doctissimus Henriquez lib. 6. cap. 6. n. 2. in Gloss. lit. E. & F. Cui adde Ioannem Valerum in diff. utr. fori verb. *Nullitas* diff. 5. n. 5. Salas in quadam lectione quoad habentes Bullam Cruciatæ. Et hanc sententiam, licet loquatur cum formidine, speculativè probabilem esse putat Ludovic. de la Cruz. in exposit. Bullæ Cruciatæ disput. 1. cap. 2. dub. 11. n. 8.

Sed sine metu, non solum speculativè, sed etiam practicè probabilem esse putat novissimè Angelus Bossius in tract. de Iubil. Sect. 3. cas. 2. §. 2. n. 33. in fine, ubi sic ait: Dixi, *Probabilis*; quia etiam prior sententia est probabilis ob rationem & auctoritatem tot Doctorum, ac proinde in foro interiori quis posset illam in praxi servare, etsi in foro exteriori Episcopi non permitterent. Ita Bossius.

44.
Probatur ex
ratione.

Et ratio est: quia nomine habentis beneficium parochiale seu Curatum, videntur comprehendi omnes, quibus ratione dignitatis vel proprii officii demandata est cura animarum. Nam eo ipso, quod alicui animarum cura demandatur, sufficienter declaratur idoneus ad Confessiones audiendas: ergo cum Prælati Religionum ex vi sui officii sit demandata cura, & etiam cum ampliori jurisdictione, quam Parochis, censendi sunt juxta Concilium sufficienter idonei & approbati ad Confessiones sæcularium audiendas, & præsertim, quia dicti Prælati Regulares sunt communiter probatores & digniores tam litteris, quam moribus, quam plerique ex sæcularibus habentibus curata beneficia.

Confirmatur.

Adde etiam, quod Canonicus Pœnitentiarius, sine speciali Episcopi approbatione, est eligibilis per Bullam; nam eo ipso, quod eligitur in Canonicum Pœnitentiarium, ipso jure impenditur ei approbatio ad audiendas Confessiones: nam ad hoc munus specialiter eligitur; ergo sicut iste, sine speciali approbatione, est eligibilis per Bullam, ita & Prælati Monasterii. Immo major ratio est de illo, quam de Pœnitentiario; quia Pœnitentiarius non est propriè Parochus, nec Ordinarius; Prælati vero sic.

Occurrunt
objectioni.

Nec obstat dicere, ut aiunt quidam Recentiores, Pœnitentiarium accipere approbationem ab Episcopo, eo ipso quod eum in Pœnitentiarium eligit. Neque, inquam, obstat; quia Pœnitentiarius, & maxime in Ecclesiis Cathedralibus, non eligitur ab Episcopo, sed à Capitulo, ubi plerumque eligitur contra Episcopi voluntatem. Hucusque Diana.

Verum enimverò Pœnitentiarium plerumque eligi contra Episcopi voluntatem, non facile credidero. Atque ut sic aliquando eligeretur, Respondet Dicastillo supra n. 265. potuit hoc ab initio consuetudine esse receptum, quod non facile probabitur de Guardiano aut Præposito.

Sed contra; si solà consuetudine hoc possit Pœnitentiarius, jam amplius non potest; quia consuetudo etiam immemorabilis per Trid. revocatur & annullatur. Ideo respondeo; disparitatem esse; quod Pœnitentiarius, est non fit propriè Parochus nec Ordinarius, equidem commissa est ipsi cura animarum sæcularium, ac proinde eo ipso approbatus censetur & idoneus ad audiendas Confessiones sæcularium; secus Prælati Religionis, cui per se loquendo non committitur nisi cura Religiosorum, & ideo non censetur approbatus, nec idoneus per suum officium, ad audiendas Confessiones sæcularium; nisi per accidens eorum, qui sunt de familia sui conventus, qui ordinariè pauci sunt & aliquando nulli.

Quod autem hos possit audire absque alia approbatione Episcopi, patet ex Declaratione Cardin. sequentis tenoris: *Congregatio Concilii censuit, in Monasteriis ac etiam Collegiis Regularium, ubi Regularia instituta servantur, posse Prælatos Regulares, sive aliorum Religiosorum Confessores absque licentia Episcopi Confessiones eorum sæcularium, qui sunt verè de familia & continui commensales, non tamen illorum, qui tantum deserviunt in Monasteriis, audire.* 30. Martii 1594.

Et alia Declaratio sic sonat: *Prælati regulares seu alii Religiosi Confessores non possunt audire Confessiones sæcularium, qui sunt de familia & deserviunt ipsorum Monasterii, absque approbatione vel licentia Episcopi.* 14. Augusti. 1568. *secus tamen si illi sæculares sunt verè de familia & continui commensales.* Ex dec. 96.

Ubi id conceditur non solum Prælati, sed etiam aliis Confessariis Religiosorum, respectivè tamen ad eos, qui verè sunt de familia; cumque exceptio firmet regulam in contrarium, nec possint audire Confessiones eorum, qui tantum deserviunt in Monasteriis, multò minùs eorum, qui nullatenus spectant ad Monasterium; ac proinde liquet, Prælaturam Regularem neququam censeri à Congregatione Concilii beneficium parochiale, cum sic nulla deberet fieri exceptio, neque ullus respectus haberi ad hos vel ad illos sæculares.

Ex hæcenus dictis haud difficulter resolvitur hæc questio: Vtrum Parochus, ubi Tridentinum est receptum, possit suam potestatem delegare Sacerdoti non approbato, neque habenti parochiale beneficium. Ratio dubitandi est: quia jus delegandi competit Parochi ex suo officio; in Trident. autem solum dicitur

45.
Cui possit
Prælati
Regularium
indagare
probatione
Episcopi,
quam
Pœnitentiarius.

46.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

47.
An
Parochus
possit
delegare
sua
potestatem
Sacerdoti
non
approbato.

48.
Episcopi
Concilii

49.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

50.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

51.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

52.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

53.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

54.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

55.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

56.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

57.
Prælati
Regularium
absque
probatione
Episcopi
potest
audire
Confessiones
sæcularium.

dicitur : Privilegiis & consuetudine quacumque, etiam immemorabilis, non obstantibus. Ergo manet Parochus saluum suum jus, quod ipsi competit ex jure communi cap. Omnis utriusque sexus. 12. de Pœnit. & remiss. ibi : Si quis autem alieno Sacerdoti voluerit iusta de causa, sua confiteri peccata, licentiam prius possulet & obtineat à proprio Sacerdote.

Propter hanc rationem docent Aliqui, Parochum posse nunc, sicut ante Conc. Trident. dare hujusmodi licentiam, etiam non approbatis, & validè absolvi penitentem ab eo, cui Parochus vices suas commiserit, licet ipse Parochus peccet mortaliter. Et hæc inquit Petrus Ledesma tract. de Pœnit. cap. 11. Concluf. 5. §. Secunda sententia) fuit sententia doctissimorum virorum Joannis Gallo primarii Salmantini, qui Concilio Trident. interfuit, dum hujusmodi Decretum ederetur, quam ex eius ore audivisse me memini, & nunc inter ejus scripta circumfertur, & P. M. Joannis Orellana, & aliorum gravium Theologorum. Hæc ille.

Explicat autem Conc. Trident. dicens, hujusmodi Decretum Conc. statutum fuisse ad declarandum, quis confendus esset idoneus Confessor in Jure, Privilegiis aut Bullis ad audiendas Confessiones secularium, etiam Sacerdotum. In jure enim quandoque indulgetur facultas eligendi idoneum Confessarium, similiter in Privilegiis & Bullis. Inter DD. ergo contrò vertebatur, quidnam nomine Confessoris idonei tam in jure, quam in Privilegiis & Bullis deberet intelligi, & in hoc variae ac diversa erant illorum sententiæ; Quidam enim dicebant quemlibet simplicem Sacerdotem esse idoneum Confessorem; Alii è contra approbationem præterea Episcopi requirebant.

Ad hujus ergo controversiæ decisionem Conc. Trident. definiit conditiones, quibus Confessor præditus esse debebat, ad hoc ut idoneus reputetur, & declaravit quis veniat intelligendus nomine Confessoris idonei tam in jure, quam in Privilegiis. Qui ergo habet conditiones requisitas à Concilio, is idoneus reputandus est, ut debite Confessiones secularium, etiam Sacerdotum, excipere valeat, & hæc est legitima hujus Decreti intelligentia: unde facile colligitur, virtute illius jus antiquum cap. Omnis. minimè esse abrogatum, nec ullo pacto restrictum, sed eandem prorsus vim habere sicut ante: unde sicut Parochus ante tempora Conc. Trident. poterat subditis suis facultatem dare alteri confitendi, ita & modò. Hactenus Ledesma.

Sed interrogo ego unum verbum; Parochus ante Concil. peccabat mortaliter committendo vices suas Sacerdoti non approbato? Evidens est quòd non. Cùm ergo post Conc. peccat mortaliter, ut docet illa sententia (prout refertur à Ledesma) cùm per

Decretum istud jus antiquum minimè sit abrogatum, nec ullo pacto restrictum, sed eandem prorsus vim habeat, sicut antea? Si Parochus, sicut ante tempora Concil. poterat subditis suis facultatem dare alteri confitendi, ita & modò: & ante tempora Trident. sinè peccato mortali poterat dare suis subditis facultatem alteri non approbato confitendi; cur post Trident. peccat mortaliter? Responsum expectabo.

Interim subscribo, quod idem Auctor supra notat, dicens, per hujusmodi Decretum Concilii potestatem Sacerdotibus nec dari, nec auferri Confessiones audiendi, sed solum declarari, quid intelligatur nomine Confessoris idonei; & hoc, inquit, evidenter colligitur ex ipsismet verbis Decreti: in primis enim dicit, eum esse idoneum ministrum ad Confessiones secularium audiendas, qui beneficium parochiale habuerit, & nihilominus stando in jure communi, & seclusis Bullis aut privilegiis, certum est, quòd qui habet beneficium parochiale, non habet jurisdictionem in eos, qui non sunt sibi subditi.

Et præterea, quia approbatus ab Ordinario tamquam idoneus juxta verba hujus Decreti est idoneus ad audiendas Confessiones secularium, & interim certum est, illum nullam prorsus jurisdictionem ad eas audiendas habere, stando in rigore juris: unde patet illo Decreto nullam jurisdictionem, aut jurisdictionis potestatem Sacerdotibus conferri, nec ab illis, qui eam prius habebant, auferri: ita ut hæc particula: Nullum, etiam Regularem, posse & c. sit intelligenda, quòd non possit cum idoneitate, non autem sit mentio potestatis jurisdictionis. Hæc ille.

Sed rursus interrogo; Regularis sinè tali idoneitate potest absolvere seculari validè, sicut ante Decretum poterat? Omnes hactenus unanimiter docuerunt, Decretum istud non tantum prohibere, sed etiam Absolutiones secus datas invalidare. Ergo per illud Decretum auferitur Regularibus non approbatis potestas jurisdictionis, quamvis nemini jurisdicatio concedatur, sed solum declaratur, illos esse capaces jurisdictionis accipiendæ vel retinendæ; qui vel fuerit approbatus ab Episcopo, vel habuerit parochiale beneficium.

Unde, quod bene notandum est, duo dicit Conc. Primum: Nullum, etiam Regularem, posse... audire, estò ante Decretum habuisset potestatem jurisdictionis. Secundum: Nec ad id idoneum reputari; id est, idoneum reputari ad accipiendam jurisdictionem; necessariam ad validè absolvendum.

Neque per hoc præjudicatur, si ve auferatur jus antiquum cap. Omnis; sed manet planè intactum, sicut manet intactum, quando Sacerdos, cui Parochus delegaverat suam potestatem,

50. An per Decretum Concilii detur vel auferatur potestas audiendi Confessiones.

51

Videtur an 2 ferri potestas Regularibus non approbatis

52. Per hoc non præjudicatur juri antiquo cap. Omnis.

tem, excommunicatur ab Ecclesia; certum quippe est, per illam excommunicationem Sacerdotem istum amittere jurisdictionem delegatam, nec amplius posse valide absolvi; salvo interim manente jure Parochi, alteri committendi vices suas; quia hoc intelligitur de altero Sacerdote capaci, secundum jus commune, jurisdictionis.

Probatur
à simili.

Sicut ergo Parochus de facto, secundum Omnes, non potest suas vices committere Sacerdoti excommunicato, est jus antiquum permaneat in suo robore, ita quoque post Trident. non potest committere vices suas Sacerdoti non approbato, est jus antiquum maneat in suo robore. Igitur per istud Decretum Trident. non aufertur jus Parochi, sed tantum redditur aliquis Sacerdos incapax potestatis delegatæ; ut autem hoc non fiat, aut non possit fieri, nusquam prohibet jus antiquum.

53.
Confirmatur.

Et sanè si Parochus post Trident. posset dare facultatem, audiendi Confessiones secularium, Sacerdoti non approbato, neque habenti parochiale beneficium, etiam posset parochianis suis dare potestatem hujusmodi Sacerdotem eligendi. Ad quid ergo illud Decretum? Potissimum quippe inductum fuit, ad tollendum Parochorum abusum, qui imprudentibus & illiteratis Sacerdotibus committebant suas oves; ergo non debebat ipsis relinqui illa facultas, quam antea habebant.

Procul dubio neque ante Trident. quilibet secularis Sacerdos poterat audire Confessiones, sed solum ex commissione Episcopi vel Parochi: si ergo & modò ita possunt audire, nihil circa ipsos innovatum. Deinde cur Concil. non posset Parochos privare sua potestate, quæ non est necessaria ad pascendum oves suas, cum & Episcopus possit limitare ipsorum potestatem?

Concil. potest privare Parochos sua potestate non necessaria.

Neque ad hoc debet facere specialem mentionem Parochi; nam redditâ personâ inhabili ad accipiendam jurisdictionem, eo ipso Parochus non potest ei jurisdictionem delegare. Oportebat autem facere mentionem privilegiorum, quia cum hæc essent à Pontifice, poterant videri derogare juri Episcoporum, uti etiam consuetudo.

54.
Conclusio.

Diana.

Hæc itaque sententia, sic exposita, magis aridet, & in jure probabilior, si non omnino certa, apparet; estque communior DD. uti videre poteris apud Dia. p. 3. traç. 4. resol. 146. & pro ea adfertur Declaratio Card. cujus tenor est: *Absolutio data à Sacerdote vigore facultatis, generaliter à Summo Pontifice, vel specialiter à Parocho concessa, si ab Episcopo is Sacerdos examinatus & approbatus non fuerit, valida non censetur.*

55.
Joan. Sanchez censet improbabile

Tantum addo, quod lego apud Ioannem Sancium in Select. disp. 48. n. 51. Ex dictis, inquit, totâ hæc disp. infertur, omnino impro-

habilem esse sententiam Illorum, qui censent, posse Parochum concedere facultatem simplicii Sacerdoti, ad excipiendas suorum parochianorum Confessiones; quidquid in contrarium plusquam falsò dicant Ledesma 1. tom. Sum. de Sacram. Pœnit. c. 12. immediatè ad 5. Conclus. fol. mibi 223. & Ludov. de San. Ioan. in Sum. q. 7. a. 2. de Pœnit. diff. 12. fol. 450. de verbo ad verbum transcribens, quæ dicta fuere à Ledesma. Hæc ille.

Ubi etiam bene notat, tantò magis eorum opinionem fugiendam esse, quatenus iniquum, illam esse oppositâ probabiliorum in jure, & posse satis tutò sequi, sive (ut ego lego apud Ledesmam) absque ullo periculo sustineri; cum tamen certum sit, Sacramentum exponi periculo nullitatis, & per consequens peccari, saltem contra charitatem, si fiat inscio penitente.

Potissimum attentâ propositione damnatâ ab Alex. VII. de qua supra n. 39. si enim illi, qui habent beneficium curatum, non possunt simplicii eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem, non approbatum ab Ordinario, quò jure poterunt concedere facultatem simplicii Sacerdoti ad excipiendas suorum parochianorum Confessiones? An Parochus pejor conditione est suis parochianis, ut hi possint confiteri Sacerdoti simplicii, ipse autem minime?

Addit præterea Sanchez; illos Doctores inconsequenter loqui; dum admittunt, Episcopum posse punire Confessarios, ex sola Parochi licentia excipientes Confessiones; eò quòd opinio Episcopi etiam sic probabilis tamen nullus sit dignas penâ, nisi ob culpam; argum. cap. 2. de Constit. ibi: *Rem, quæ culpa caret, in damnatum vocari non convenit.* Et Reg. 23. de Reg. Juris in 6. *Si sine culpa, nisi subste causa, non est aliquis puniendus.*

Nec dixeris; hic subest causa; quia in hoc casu, causa à culpa non potest separari: unde si non invenitur culpa, nec causa ad puniendum intercedet. Quòd optimè confirmat Valquez 1. 2. disp. 64. n. 13. ubi ait; quòd si causa utriusque Regis litigiosa sit, & utriusque probabilis, non poterit unus Princeps in alterum bellum movere, etiamsi ei videatur jus suum, quòd habet ad regnum, probabilius, eò quòd bellum est actus justitiæ punitivæ, infligentis penam, & punientis rebelles; nemo autem censi debet dignus penâ & rebellis, si propter opinionem suam probabilem, quæ credit jus aliquod ad regnum sibi competere, non sinat alium Principem propriâ suâ auctoritate regnum illud occupare, propter oppositam opinionem debellantem. Quæ ratio ad propositum efficax est. Ita Sancius.

Reverâ si probabilis est, me non peccasse, quomodo non est arguendus ille, qui me puniit propter peccatum? Nisi dixeris, Iudicem posse

posse sequi sententiam minus probabilem, & suspendere furem, qui probabilis innocens est, dummodò probabiliter sit nocens; de qua controversia nolo hic disputare; sed, ut progrediamur in materia principali, quæro primò; utrùm Parochus possit à quolibet eligi per lubilæum, vel Bullam Cruciatæ, absque ulteriori approbatione? Secundò; an sufficiat habuisse beneficium Parochiale? Respondeo ad utramque quæstionem:

CONCLUSIO III.

Actu obtinens beneficium parochiale (habuisse non sufficit) potest à quolibet eligi per lubilæum vel Bullam Cruciatæ, absque ulteriori approbatione, etiam extra proprium Episcopatum. Approbatus pro certo genere personarum, v. g. virorum, non potest ab aliis eligi; si pro uno loco, nequit eligi à subditis alterius loci.

neat eadem prudentia & scientia, cessat idoneitas in actu secundo, v. g. si approbatio data fuerit cum limitatione certi temporis; consimiliter dico, cessare idoneitatem in actu secundo, cessante beneficio parochiali.

Nec hoc absurdum est: quia nunc amplius non habet curam animarum, ratione cujus necessaria erat ei potestas absolvendi à peccatis in foro sacramentali; ergo nil mirum, si cum officio simul expiret non solum potestas ordinariæ jurisdictionis, ut clarum est, sed etiam potestas delegata, tam in actu primo, quam in actu secundo; nisi accesserit ulterior approbatio Episcopi.

Nonne Episcopus, tamen sine causa non possit tollere approbationem Parochi, manente beneficio, potest tamen illum cum iusta causa suspendere ab executione officii pro certo tempore; immo pro semper? Quò utique facto, talis Parochus non posset eligi per lubilæum, vel Bullam Cruciatæ, sine alia approbatione Episcopi; ergo similiter, si ex iusta causa non solum suspendatur ab executione officii, sed etiam absolute suo officio privetur. Atque hæc est communis sententia, à qua non absque periculo invalidæ Absolutionis receditur.

Interim oppositam sententiam teste Dia. p. 1. tract. 11. resol. 8. docent Rodrig. in addit. ad Bull. §. 9. n. 4. Villalobos in Sum. tom. 1. tract. 27. claus. 9. §. 1. n. 4. ubi sic ait: Beneficiarius, qui habuit beneficium curatum & renuntiavit, debet iudicari, secundum sententiam magis probabilem, quòd potest esse electus per Bullam, quia renuntiare beneficio, non aufert seu impedit approbationem. Hæc ille. Eandem sententiam Ioan. de la Cruz in direct. consc. p. 2. de Pœnit. q. 5. dub. 8. Concluf. 4. probabilem vocat. Sed nostram Villalobos supra tract. 9. diff. 55. n. 5. vocat magis securam, & ideo præferendam.

Præcipua difficultas huius Conclusionis est; an Parochus possit eligi ad audiendas Confessiones extra propriam Diocesim. Non dico, extra propriam Parochiam; quia hoc Omnes admittunt, & consuetudo satis declarat id esse validum & licitum; sed, extra propriam Diocesim, quod Aliqui negant apud Dia. supra, quia, inquit, in Bulla solum Pontifex facit mentionem de Confessario approbato ab Ordinario; & ne verbum quidem de illo, qui obtinet beneficium parochiale. Deinde, quia habens tale beneficium, non potest oves alienas audire, sine licentia proprii Parochi.

Sed si hæc ratio valida foret, ut bene notat Suarez Disp. 28. Sect. 4. n. 16. probaret, etiam intrâ eundem Episcopatum non censeretur idoneum pro toto Episcopatu, qui in eo habet parochiale beneficium, sed solum pro sua Parochia, quod planè incredibile est; aliàs quid oportet-

59. Non est absurdum quòd est. Iam beneficium parochiale cesset potestas absolvendi.

60. Oppositam sententiam docent Rodriguezz & Villalobos.

Ioan. de la Cruz.

61. An Parochus possit eligi ad audiendas Confessiones extra propriam Diocesim?

Ratio duplex sententie negantis.

62. Rejiciunt secunda. Suarez.

56. An Episcopus possit parochiale beneficium conferre, qui non est in la Parochia iurisdictionis. Cap. 2. de Consecr. Reg. l. 1. in 6. Et ratio per se elucida.

57. Non sufficit, et habuit beneficium parochiale. Cap. 2. de Consecr. Reg. l. 1. in 6. Et ratio per se elucida.

58. Objectio. Solvitur.